

Budapestre vonatkozó újságcikk

Szerző: *Márai Sándor*

Cím: *A „London”-szálloda*

Forrás: *Újság*

Pépet

(Hely)

1936 VII. 10.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

640.24

Hely

„London” szálló

Idő

„1936”

Személy

Helyszám

A „London”-szálloda, amelynek kiirtását most a főváros valamelyik hivatala — azt hiszem, a pecéri hivatal, — elhatározta, utolsó időben csakugyan rühös volt már. Falairól lehullott a vakolat. Ablakai vaksin, hályogosan pislogtak a Lipót-körút felé. Mindig zsebbe nyultam, ha megláttam, hogy cukorkát, vagy perecet dobjak neki. Pillanatok alatt ment tönkre. Tegnap még ott ültem éttermében, a boltivek alatt, sűrű sörgőzben, s most azt kell olvasnom, hogy vége, kiirtják, mint közveszélyes, ténfergő szállodát, a főváros szégyenét.

A házak sorsáról keveset irnak. Soruk van olyan izgalmas és megható, mint az embereké. A Városmajor-utca és a Krisztina-körút sarkán most bontják azt a szép, százéves, emeletes házat, amely, nem is olyan régen — 1830 körül — a környék egyik legmodernebb, divatos bérháza volt, folyó víz és központi fűtés nélkül, minden komforttal. Száz év előtt afféle felhőkarcoló lehetett ez a ház a Krisztinában. Most meghal, nemesen és dacosan. Utolsó pillanatig nem tért meg a modern idők eszményeihez, vastag falai, alacsony ablakai mögött Zrinyi Miklóssok éltek, akik nem adták meg a várat a pogánynak. Körülötte kétszoba-hallos cement-kaszárnyák épültek, beépített szekrényekkel, csempézett fürdőszobával és beépített pszichoanalizissal. Az öreg ház a Város-

major-utca sarkán mindezt megvetette; egyetlen lakásához sem tartozott fürdőszoba, s lakói közül egyetlenegy sem elemzett lelki válságait. Házaknak van jellemük. Néha pregnánsabb, mint lakóiknak.

A „London” tagadhatatlanul olyan utolsó bölény volt. Egyes szobáiban lehetett még csizmahúzókat találni. Egér-szagú, molyette ágyaiban előszeretettel pihentek meg utolsó, nagy utjuk előtt az öngyilkos-jelöltek. Egyidőben sehol nem lehetett olyan jól és praktikusán önkakasztást végezni, mint a Londonban. A portás óriási emberismerettel, pislogva ült páholyában, a rézharang alatt, s egyes kedves törzsvendégeknek a kapukulccsal és a bejelentőlappal rögtön kötelelet is nyújtott át. Volt egy idő, amikor a szerelmesek is idejártak meghalni. Ugylátszik, divatja van az ilyesminek; vidékről egyenesen a „London”-ba utaztak, kétágyas szobát béreltek, reggelivel és ciankálival. Mint kétkedő vidékiek, akik nem bíznak a főváros kotyvalékai-ban, a ciankálit magukkal hozták. Meggyőződése, hogy a vén szállodában, az ágyak alatt, most is több hulla fekszik még, kiket elfelejtettek kitakarítani a hanyag szobaasszonyok. Most, hogy lebontják a Londont, több makacs öngyilkos hazátlan marad.

Vendéglőjét őszintén siratom. Olyan volt, mint egy vidéki resti, télen, a behavazott Nagy-Alföld közepén, egy tör-

vényhatósági joggal felruházott vidéki város periferiáján. Birák jártak ide sörözni, a közeli Markó-utcából, s elitéltek, szabadulásuk napján, az ugyancsak közeli Markó-utcából; ami nem ugyanaz. Megrögzött visszaesők három-négy hónap szomjuságát itt öblítették le először, meghatott krákogással. Söre kitünő volt. S meghatott és megszeppent vidéki családok ebédeltek itt, gyerekek, kis kézitáskával, azzal a sértődött óvatossággal, ahogy csak vidékiek tudnak enni Pesten. Jegyezzük fel, hogy a „London” volt az egyetlen pesti szálloda, ahol a szopós-gyerekek számára külön széket tartottak, baba-karosszéket, s valószínűleg szalvétákat is, ilyen felirással: „A papa kedvence”. Gyönyörű hely volt a London. Világjárdalmas irók jártak ide sört inni; természetesen Krudy Gyula is. A Vilmos császár-út és a Körút sarkán a „London” volt a tizenkilencedik század egyik utolsó végvára.

Most elesett a vár. Romjain kitűzik a lófarkas lobogót. Hova járunk ezentul emlékezni és sört inni, vitézek?

Márai Sándor